

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 530 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 września 2013r.
w sprawie S. H.,
zażalenia wniesionego przez skazanego,
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego
Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 sierpnia 2013r., o odmowie przyjęcia kasacji od
wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 maja 2013r., utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 lutego 2013r.,

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Prezesowi
Sądu Okręgowego w K. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono skazanemu przyjęcia jego osobistej kasacji z uwagi na nieusunięcie w terminie braku formalnego w postaci sporządzenia i podpisania kasacji przez adwokata. Zażalenie na to zarządzenie wywiódł w ustawowym terminie skazany. Z treści tego środka odwoławczego wynika, że nie zgadza się on z decyzją o odmowie przyznania mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji. Ponadto w zażaleniu odnosi się również do kwestii związanych z ustaleniami faktycznymi w sprawie. Domniemywać wolno, że wniósł on o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego skutkowało uchylenie zaskarżonego zarządzenia. Zasadnie skarżący kwestionował nieuwzględnienie wniosku o przyznanie mu obrońcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym. Nie ulega wątpliwości, że w ramach środka odwoławczego na orzeczenie o odmowie przyjęcia kasacji, można rozpoznać również prawidłowość innych rozstrzygnięć w postępowaniu kasacyjnym, także tych, na które zażalenie nie przysługuje, w tym również na odmowę wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Skazany wniosek o wyznaczenie mu obrońcy motywował trudną sytuacją materialną. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K., nie uwzględniono tego wniosku. Decyzję tę argumentowano tym, że w apelacji skazany podniósł jedynie zarzut niewspółmierności kary, który nie może być samoistnym zarzutem kasacyjnym, w związku z czym kasacja byłaby niedopuszczalna. Nie sposób jest podzielić tego stanowiska. Skazany w swoim wniosku powoływał się wyłącznie na trudną sytuację materialną, nie podając żadnych innych okoliczności. Wydający zarządzenie o odmowie uwzględnienia tego wniosku w żaden sposób nie odniósł się do tejże podstawy ewentualnego przyznania skazanemu obrońcy z urzędu. Powody, dla których negatywnie odniesiono się do żądania wyznaczenia obrońcy z urzędu, nie mogą stanowić podstawy takiej decyzji. Wspomnieć można jedynie, że sam fakt podnoszenia w apelacji jedynie rażącej niewspółmierności kary nie powoduje sam przez się, iż kasacja nie może zostać oparta na innych przesłankach, które zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., będą mogły stanowić jej podstawę. Na tym etapie postępowania należało rozpoznać wniosek skazanego w oparciu o przedstawioną przez niego argumentację. Powody nieuwzględnienia tego wniosku mogłyby stanowić ewentualną podstawę zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji, jako że treść samej skargi wskazywałaby, że byłaby ona niedopuszczalna. W niniejszej sprawie jednak argumentacja przedstawiona w orzeczeniu o odmowie udzielenia skazanemu pomocy prawnej z urzędu nie mogła być podstawą tej decyzji, a skazany nie wskazywał powodów, dla których dążył do wszczęcia postępowania kasacyjnego. Wobec tego, z uwagi na nierozpoznanie wniosku skazanego co do istoty, doszło do naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 9 § 1 k.p.k. w zw.

z art. 78 § 1 k.p.k., co zdaniem Sądu Najwyższego, miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Z tychże względów podlegało ono uchyleniu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, organ ją rozpoznający powinien rozpoznać wniosek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu mając na względzie argumenty skazanego, a także treść przepisów Kodeksu postępowania karnego odnoszących się do przyznawania pomocy prawnej z urzędu. Dopiero rozstrzygnięcie w zakresie wniosku skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym motywować będzie bieg dalszych czynności okołokasacyjnych. W zależności od tego, jakie zapadnie orzeczenie, organ je wydający powinien również mieć na względzie ewentualną konieczność ponownego wezwania skazanego do usunięcia braków formalnych w trybie art. 120 § 2 k.p.k.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.